

בית המדרש "תורת דוד"
ע"ש הגה"צ רבי דוד בר חן זצ"ל - רבה של שדרות,
והרבנית רות בר חן ע"ה

"תורת דוד"

השיעור השבועי

פרשת צו - פורים

תשפ"ב

(שנה ו', גליון מס' 235)

שיעורי הרב אליהו בר חן

e0527191965@gmail.com | 052-719-1965

זמני כניסת ויציאת השבת:

רבינו תם:	יציאה:	כניסה:	
19:06	18:25	17:13	ירושלים:
19:03	18:27	17:30	תל אביב:
19:05	18:27	17:22	חיפה:
19:06	18:27	17:31	באר שבע:

הלימוד, מוקדש לרפואתם השלימה, של:

שמחה בת זוהרה
רות חפציבה בת פרלה
שושנה סולטנה בת מרים
אמירה בת נעמי
שרה בת סוליקא
דינה בת סוליקא
אסתר בת תמר

יוסף דהאן בן רחל
רפאל פנחס בן מרים רמו
משה בן אסתר
חיים נתן צבי בן שרה
מאיר בן נעמי
אפי בן קונפיטה
מרדכי בן רינה

פרשת צו - פורים התשפ"ב

"אֵשׁ תְּמִיד תּוֹקֵד עַל הַמִּזְבֵּחַ לֹא תִכָּבֵּה"

א. "אֵשׁ תְּמִיד תּוֹקֵד עַל הַמִּזְבֵּחַ לֹא תִכָּבֵּה", (ויקרא, ו' - ו').

והנה, על פסוק זה, דרשו רבותינו ז"ל (תלמוד ירושלמי, יומא, פ"ד ה"ו):

"אף במסעות",

והיינו:

שהציווי על דליקת אש התמיד, הינו חיוב תמידי, אף כאשר היה המשכן במצב של "וַיִּסְעוּ וַיִּחַנּוּ".

והדבר צריך בירור ועיון, עניין זה על שום מה.

ב. כתב¹ אדמו"ר הגרא"א דסלר זיע"א:

"שמעתי מאאמו"ר זצ"ל, בשם אדמו"ר - אור עולם - גאון חכמת כוחות הנפש - הגאון רבי שמחה זיסל זצ"ל,

מגילת אסתר, היא רשימת מעשים של תשע שנים, משנת שלוש למלכותו של המלך אחשורוש, עד שנת יב'.

אנו, וגם גדולים ממנו, לא היינו מבחינים בשום אופן שהכל עניין אחד,

ורק מרדכי, ובצירוף רוח הקודש במדרגה שלו ... ידע, כי הכל עניין אחד.

למשתה של אחשורוש, אסר להם מרדכי ללכת,

כמפורש במדרש מגילת אסתר², 'וּבְמְלוּאת הַיָּמִים הָאֵלֶּה'³ ... 'אמר להם, אל תלכו ... כדי שלא יהא לשטן פתחון פה עליכם, ולא הקשיבו לו'⁴.

¹ בספרו הקדוש "מכתב מאליהו", ח"א, עמודים 76-77.

² קושטא, רעט'.

³ אסתר, א' - ה'.

והיו הרבה טוענים נגדו, הרי פיקוח נפש הוא?

כי מלך טיפש כאחשורוש, יהרוג ח"ו את כל ישראל, בראותו שכל העמים באו ליום שמחתו, חג ג' שנים למלכותו, ומישראל לא יבוא אף אחד,

ועל כן, לא שמעו לקולו, והלכו.

ומכל מקום, לא קרה להם אחר כך דבר רע.

אחר ט' שנים⁵, כשנתגדל המן, וציווה שהכל ישתחוו לו,

ומפורש בחז"ל⁶, שלא היה בכאן שום עבודה זרה, אלא חשש רחוק של מראית עין בעלמא, ומרדכי לא השתחוה,

היו הרבה מישראל, צועקים, שמעמיד בסכנת נפשות את כל כלל ישראל, משום חסידות פרטית יתירה,

כמפורש באגדת אסתר⁷, 'אמרו לו ישראל, תהא יודע, שאתה מפילינו בחרב של זה הרשע,

אמר להם, אם כן אשתחוה לעבודה זרה?

ולא קיבל עליו.

ואחר זמן, קרה ממש ככל אשר פחדו החולקים על מרדכי מקודם,

היינו, שיצתה גזירת המן להשמיד את כל היהודים.

אילו היינו שם, מה היינו אומרים אנחנו?

מה גרמה לגזירה?

האם מה שֶהֱקַל מרדכי בעניין כלל ישראל?

⁴ ועיין, מגילה, יב' ע"א.

⁵ בשנת יב' לאחשורוש.

⁶ סנהדרין, סא' ע"ב.

לפי ההלכה, כרבא.

⁷ פרק ג', אות ב'.

או מה שתשע שנים מקודם היו מי שֶׁהִקְלוּ באיסור חכמים - שלא ליהנות מסעודת
אחשורוש, בשביל פיקוח נפש של כלל ישראל?
בוודאי היינו אומרים, שנראה פְּחוּשׁ שמעשה מרדכי גרם, שכעס המן, וגזר את
השמדת כל היהודים,
ואיך אפשר להכחיש את החוש?
אבל, האמת לא היתה כן,
אלא, שזה שהיה נראה פְּחוּשׁ, לא היה אלא דמיון מהרהורי השטן,
ובאמת, העבירה של תשע שנים מקודם, היא שגרמה ... ועל כן, גברה מידת
הדין, ויצתה הגזירה.
אומנם, אחר כך שבו ממחשבתם, והודו על האמת,
ותחת אשר היו יכולים לעמוד בדעתם הרעה, ולהתנקם ממרדכי שחשבוהו
מקודם בוגד לעמו -
תחת זאת, באו כולם לכל קריאתו ...
כאן למדנו, מה מביא את הגזירות, אם 'טעויותיהם' של גדולי הדורות,
או מה שמתפתים להסתת השטן ... ופוגמים על ידי זה באמונת החכמים ...
חיסרון הכרת ההתבטלות לעומת רבותינו, זהו שורש כל חטאת, ותחילת כל
חורבן, רחמנא ליצלן,
וכל הזכויות, לא ישוו לעומת שורש הכל, שהיא אמונת חכמים".

ג. הנה, ראשיתו של עמלק, מוזכרת בתורתנו הקדושה, במאמר הכתוב⁸,
"וְתִמְנַע הַיְתֵהּ פִּילְגֶשׁ לְאַלְיָפֹז בֶּן עֶשׂוֹ, וַתֵּלֶד לְאַלְיָפֹז אֶת עֲמֶלֶק" וגו',
והביא בזה רש"י הקדוש, מדברי הגמרא (סנהדרין, צ"ט ע"ב):
"להודיע גדולתו של אברהם, כמה היו תאבים לידבק בזרעו,

⁸ בראשית, לו' - יב'.

תמנע זו, בת אלופים היתה ... אמרה, איני זוכה להנשא לך, הלואי ואהיה פילגש".

והנה, עוד מצינו בגמרא הנ"ל:

"בעיא לאיגיורי, באתה אצל אברהם יצחק ויעקב, ולא קבלוה,

הלכה והיתה פילגש לאליפז בן עשו,

אמרה, מוטב תהא שפחה לאומה זו, ולא תהא גבירה לאומה אחרת,

נפק מינה עמלק, דצערינהו לישראל,

מאי טעמא, דלא איבעי להו לרחקה".

והיינו:

שכל הצער שציער עמלק את ישראל,

היה, מחמת מה "שריחקה" האבות הקדושים.

ופשוט וברור הוא הדבר -

שמה שריחקה האבות הקדושים את תמנע, היה על ידי שראו ברוח הקודש

ששרתה בהם, שאינה ראויה לבוא בקהל ה',

ומכל מקום כיוון שנהגו בה "בריחוק" -

יצא ממנה עמלק שמהותו היתה "קרירות וריחוק", וכפי שיתבאר.

דהנה, על הפסוק⁹, "אֲשֶׁר קָרַךְ בְּדַרְךָ, וַיִּזְנַב בְּךָ כָּל הַנְּחָשִׁים אַחֲרֶיךָ, וְאַתָּה עָגַף

וַיִּגַע, וְלֹא יָרָא אֱלֹהִים",

ביאר רש"י הקדוש:

" אשר קרך בדרך' - לשון מקרה.

דבר אחר, לשון קרי וטומאה, שהיה מטמאן במשכב זכור.

⁹ דברים, כה' - יח'.

דבר אחר, לשון קור וחוס, צננך והפשירך מרתיחתך, שהיו האומות יראים להלחם בכס - ובא זה והתחיל והראה מקום לאחרים,

משל לאמבטי רותחת, שאין כל בריה יכולה לירד בתוכה, בא בן בליעל אחד קפץ וירד לתוכה, אף על פי שנכוה".

דהיינו, שכל מהותו היה "קירור",

וקירורו, הוא במה שהעידה התורה הקדושה ¹⁰ גבי קריעת ים סוף:

"שָׁמְעוּ עַמִּים יְרַגְזוּן, חֵיל אַחַז יִשְׁבִּי פְלִשְׁתִּי. אִזּוּ נִבְהָלוּ אֱלֹפֵי אֲדוֹם, אֵילֵי מוֹאָב יֹאחֲזִמוּ רַעַד, נִמְגּוּ כָּל יִשְׁבֵי כְּנָעַן",

שאע"פ שכל אומות העולם ¹¹ פחדו ורעדו ממעמד קידוש ה' זה,

מכל מקום, עמלק, "לא שם ליבו לדבר כלל", וקירר את אותו להט דקדושה שהיה בעולם,

ומשום כך ¹², "נשבע הקב"ה, שאין שמו שלם, ואין כסאו שלם, עד שימחה שמו של עמלק כולו -

וכשימחה שמו, יהיה השם שלם והכסא שלם".

ד. והנה, לאחר שנתברר לנו את צורת הוויתו של עמלק,

נשכיל ונבין, את פעולתו, ואת צורת המלחמה בו, שהוא, "גילוי השקר" שלו.

וכפי שכתב ¹³ אדמו"ר הגרא"א דסלר זיע"א:

¹⁰ שמות, טו', יד' - טו'.

¹¹ השווה, למה שאמרה רחב למרגלים (יהושע, ב' - י):

"כִּי שָׁמְעֵנּוּ, אֶת אֲשֶׁר הוֹבִישׁ יְהוָה אֶת מִי יָם סוּף מִפְּנֵיכֶם, בְּצִאתְכֶם מִמִּצְרָיִם".

¹² יעויין רש"י, שמות, יז' - טו'.

¹³ בספרו הקדוש "מכתב מאליהו", ח"ג, עמוד 50.

"סוד גילוי שקרי יצר הרע, מרומז במגילת אסתר ¹⁴, 'וְאַתֶּם כָּתְבוּ עַל הַיהוּדִים כְּטוֹב בְּעֵינֵיכֶם בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ, וְחַתְמוּ בְּטַבְעַת הַמֶּלֶךְ, כִּי כָתַב אֲשֶׁר נִכְתָּב בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ - וְנִחַתְמוּ בְּטַבְעַת הַמֶּלֶךְ אֵין לְהָשִׁיב', לכאורה, הדברים מוקשים, שהרי גם כשיכתבו שהיהודים ינקמו משונאיהם, סותר זה את הכתב הראשון?

ועיין בפירוש רבי אברהם בן עזרא, שכתב -

ידע, כי מרדכי חכם גדול היה ... וכתב כן:

דעו, שהמלך ציווה להמן ... שיכתוב כתב בשם המלך, ונתן לו המלך טבעתו, לחתום בה שיהרגו היהודים את אויביהם ב-יג' לחודש אדר,

והנה, המן, הפך הדבר, שִׁיְהָרוּ הַיהוּדִים בְּיוֹם הַנִּזְכָּר. וכאשר ידע המלך מחשבתו הרעה, תלהו על העץ, על אשר שלח ידו ביהודים, היפך רצון המלך ...

וציווה המלך להיכתב ספרים אחרים, ונחתמו בטבעתו כרצונו הראשון.

הרי ידוע, שבפנימיות הדברים, המן ועמלק הם הסטרא אחרא,

וכל מקום שנזכר במגילה 'המלך', רומז למלכו של עולם.

לפי זה, רמז העניין, הוא -

יש בחינה, אשר לפיה, אין להשיב את הכוח שנתן ה' יתברך לשטן המסית ... שכן, הטמטום כל כך חזק, עד שאי אפשר לשברו.

אלא, אפשר לנצח את היצר הרע, רק על ידי שבאים לידי ההכרה, שמתחילה בא השטן רק בשקר ובערמומיות, ואינו מקיים כלל את הבטחותיו - כי מגיש לנו שטר שהוא מזויף מתוכו,

רק כך, אפשר לעמוד כנגדו.

ה. בעניין עמלק, כתב ¹⁵ רבינו הי"כלי יקר", וז"ל:

¹⁴ ח' - ח'.

¹⁵ שמות, יז' - ח'.

"בילקוט, מסיק, שעמלק דומה לזבוב ...

ביאור המשל, וסברתו, הוא, על דרך שכתבנו למעלה בפרי' בראשית. על פסוק ¹⁶,
'לפתח חטאת רובץ' -

שהיצר הרע, המשילוהו רבותינו ז"ל ¹⁷, לזבוב, שכוח פיו חלוש לעשות נקב בבשר
השלם, אך במקום שהזבוב מוצא איזו מורסא או שחין - אשר שם פתח פתוח
קצת לבשר, שם ירבץ וירחיב הפרצה,

כך היצר הרע, אין לו כוח להזדווג אצל הצדיק השלם בכל מעשיו, ולא פתח לו
כלל פתח לחטאת ולנדה. אך הבא לטמא, ועושה פתחים לו, שם ירבץ להרחיב
הפרצה עד עלות חמ"ס גבר לאין מרפא,

ואמרו רבותינו ז"ל ¹⁸ ... אדם מטמא עצמו מעט, מטמאים אותו הרבה".

והעניין הוא, ע"פ מה שדרשו רבותינו ז"ל ¹⁹, על הפסוק ²⁰, "וַיִּבֶא עַמְלֶק, וַיִּלְחָם
עִם יִשְׂרָאֵל בְּרַפִּידִם":

"שרפו ידיהם מן התורה",

והיינו, שכאשר יש לאדם רפיון בעסק התורה, הרי הוא מגביר ונותן כוח לעמלק,
להילחם בו.

ו. על הפסוק ²¹ האמור אצל האשה השונמית, שאירחה בביתה את הנביא
אלישע:

"וַתֹּאמֶר אֶל אִישָׁהּ, הֲיֵה נָא יַדְעֵתִי כִּי אִישׁ אֱלֹהִים קָדוֹשׁ הוּא, עֵבֶר עָלֵינוּ תִּמְיִד",

התקשתה הגמרא ²² :

¹⁶ בראשית, ד' - ז'.

¹⁷ ברכות, סא' ע"א.

¹⁸ יומא, לט' ע"א.

¹⁹ מדרש תנחומא, פרשתן, כה'.

²⁰ שמות, יז' - ח'.

²¹ מלכים ב', ד' - ט'.

היאך היא ידעה שאלישע הוא איש קדוש?

ותירצה הגמרא ב' תירוצים, משמס של רב ושמואל:

"חד אמר, שלא ראתה זבוב עובר על שולחנו,

וחד אמר, סדין של פשתן הציעה על מיטתו, ולא ראתה קרי עליו".

וזכורני, שראיתי בעבר בהקדמת הספר²³ "דביר הקודש" על מסכת "זבחים", שנתקשה בזה:

בשלמא לביאור "סדין של פשתן הציעה על מיטתו, ולא ראתה קרי עליו", אנו מבינים, שראתה האשה השונמית בכך את גודל קדושתו,

ברם, לביאור "שלא ראתה זבוב עובר על שולחנו", וכי מה בכך שלא היה הזבוב על שולחנו?

ותירץ בזה:

"זבוב", הינו דבר קטן המפריע לאדם ביותר, למרות גודלו המזערי,

"זבוב", מרמז על היצר הרע, המפריע לאדם ביותר, בדמיונות ותעתועי הבל מזעריים שאין בהם ממש.

האשה השונמית, ראתה בו באלישע, שאין אצלו "זבוב",

היא ראתה, שאין אצלו הפרעות של דמיונות ותעתועי הבל.

ומשכך, אות הוא הדבר, ש"איש אלוקים קדוש הוא",

באשר היצר הרע אינו יכול להיטפל לו.

ולאור דבריו, נשכיל ונבין בזה:

ג' הדברים שהיו בו בעמלק - מקרה, קרי, קור וחוס,

הינם, דמיונות ותעתועי הבל, בבחינת "זבוב",

כיוון שהדמיונות מביאים את האדם לידי הוצאת זרע לבטלה, ח"ו -

²² ברכות, י' ע"ב.

²³ להגאון רבי נתן צבי זוכובסקי שליט"א.

וזה, מביאו לידי קור וחום בלהט הקדושה -

עד כדי כך, שבסופו, הוא יראה את הכל כמקרה, ללא יד ה' מכוונת, ח"ו.

ברם, כאשר יסלק האדם מעל עצמו את אותו ה"זבוב",

אזי, בוודאי "שאיש אלוקים קדוש הוא".

ז. כתב ²⁴ השל"ה הקדוש זיע"א:

"ומצאתי כתב ד' של האלהי מורנו הרב משה קורדוורא ז"ל, שכתב ²⁵ וזה לשונו -

למדנו זקן אחד,

לבטל המחשבה, יאמר פסוק זה הרבה פעמים, 'אש תמיד תוקד על המזבח לא

תכבה' ²⁶.

ובעיני פשוט, שזה הזקן היה אליהו הנביא, ולרב ענותנותו של הרב, לא רצה

לגלות.

על כן, יהא נזהר בזה במי שנפל בלבו מחשבת און או מחשבת הבל, שלאמר הפסוק

הנזכר לעיל הרבה פעמים.

ונראה בעיני, שלאמר גם כן הפסוק ²⁷ 'סעפים שנאתי ותורתך אהבתי',

ויאמר אותו בהתעוררות גדול, ויהיה גבור כארי".

ובסגולת פסוק זה, כתב בספר הקדוש ²⁸ "בן לאשרי - ברכה משולשת":

²⁴ ספר "השל"ה הקדוש", שער האותיות, אות למ"ד - לב טוב".

²⁵ "תפילה למשה", שער ב', סימן ד'.

²⁶ ויקרא, ו' - ו'.

²⁷ תהילים, קיט' - קיג'.

²⁸ להגה"ק רבי יצחק הכהן הוברמן זיע"א, הצדיק מרעננה,

לפרשת "צו", ח"ב, עמוד כד'.

- א. ראשי התיבות של הפסוק "אֵשׁ תִּמְיֵד תּוֹקֵד עַל הַמְּזַבֵּחַ לֹא תִּכְבֶּה", עולים בגימטריא מניין 1306, והנה, כאשר נחזיר את מניין ה-1000 לאחדים, הוא יגיע למניין 1, שהוא האות א', וה-306 הנותרים, עולים בגימטריא אותיות ש-ו'.
סך הכל, נותר לנו בזה, אותיות א-ש-ו', שהוא נוטריקון "אש ו", וכידוע ²⁹, שאות ו', היא בחינת תפארת תורתנו הקדושה.
- ב. סופי התיבות של הפסוק "אֵשׁ תִּמְיֵד תּוֹקֵד עַל הַמְּזַבֵּחַ לֹא תִּכְבֶּה", עולים בגימטריא מניין 352, שהוא כמניין "בשן".
והנה, אותיות "בשן", מן ההתחלה לסוף, הינה ראשי תיבות של נ' שערי בינה.
- ג. התיבות האמצעיות של הפסוק "אֵשׁ תִּמְיֵד תּוֹקֵד עַל הַמְּזַבֵּחַ לֹא תִּכְבֶּה", עולים בגימטריא מניין 227, והנה, המילה "זָכַר", עולה גם כן בגימטריא כמניין זה.
ומילת "זָכַר", מרמזת על הפסוק ³⁰ "זָכַר חֶסֶדֹו",
"שעל ידי זה, ממשיכים חסד ממקורא דאברהם אבינו ע"ה, עלינו, ועל כל ישראל".
- ד. בטעם הדבר, שפסוק זה מועיל לביטול המחשבה, כתב ³¹ אדמו"ר הגרש"ד פינקוס זיע"א:
דהנה, קרבן עולה, בא לכפר על הרהור הלב ³².

²⁹ "זוהר הקדוש", חלק ג', דף ב' ע"א.

³⁰ תהילים, צח' - ג'.

³¹ בספרו הקדוש "תפארת שמשון" עה"ת, פרשתן "צו", עמודים נה'-נז'.

³² ויקרא רבה, פרשה ז', ג'.

והנה, על הפסוק ³³, "צו את אהרן ואת בניו, לאמר, זאת תורת העלה, היא העלה על מוקדה על המזבח כל הליקה עד הבקר, ואש המזבח תוקד בו", כתב רבינו בחיי -

שהגם, שאמר שלמה הע"ה ³⁴, "הקר וגלך מבית רעד, פן ישבעך ושאך", והיינו, שאין להרבות בקרבנות בבית ה',

כל זה, הוא רק בחטאות ואשמות.

ברם, על קרבן עולה, כבר אמר דוד הע"ה ³⁵, "אבוא ביתך בעולות, אשלים לך נדרי",

וזאת, מחמת שקרבן עולה, אינו בא על חטא המעשה, אלא על חטא המחשבה - אשר אדם נכשל בהן מידי יום ביומו, ובפרט בלילה, ומשום כך, קבעה התורה הקדושה, את זמן הקטרת האיברים והפדרים בלילה, וזאת בכדי שתהיה הכפרה בעת העבירה.

" ³⁶ לכן, הפסוק המצנה להבעיר תמיד את אש העולה, שעניינו הבעירה והניקיון התמידי, והכפרה על הרהורי הלב, מסוגל כנגד המחשבות הרעות.

אומנם, לעניינינו, מה שבאה כאן אזהרה נוספת ומיוחדת, 'אפילו בשעת מסעות', הכוונה, שמלבד מה שעל הדרך צריך להתחזק בכל פרטי העבודה, עיקר הסכנה היא, בעניין הרהורי הלב, שכמה וכמה מכשולים יש על הדרכים, כידוע, ועל זה הוזהרנו במיוחד, שהאש של הקדושה, המזככת ליבותיהם של ישראל מכל הרהור רע, שתבער גם בשעת המסעות.

³³ ויקרא, ו' - ב'.

³⁴ משלי, כה' - יז'.

³⁵ תהילים, סו' - יג'.

³⁶ לשונו הקדוש של אדמו"ר הגרש"ד פינקוס זיע"א.

ועצה טובה, וסגולה נפלאה, דווקא כשהולך או נוסע בדרך, לחזור על פסוק זה פעמים רבות,

ובנוסף, גם לחשוב על משמעותו העמוקה, שלא להרפות מהתלהבות עבודתו, ועל ידי זה, תהיה לו סייעתא דשמיא להצליח בכל מעשיו, וכדכתיב ³⁷, 'הי' יְשָׁמְרָךְ צְאֲתָךְ וּבּוֹאָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם'."

ט. הנה, עם בני ישראל, ניסה בכל תוקף את הנהגתו של משה רע"ה, החל משעה שהודיעם על גאולתם ממצרים, ועד שעת פטירתו מן העולם,

וסיבת הדבר, היתה, בעבור "שרפו ידיהם מן התורה" -

קודם שיצאו ממצרים, לא קבלו את התורה. ואחר שיצאו ממצרים וקיבלו את התורה, זינו במעשה העגל ככלה הנותנת עיניה באיש אחר בשעת חופתה,

ומחמת שרפו ידיהם מן התורה, היו מנסים ומהססים בהנהגתו של משה רע"ה.

וכאשר הפסיקו את התבטלותם אליו, הם הוכו בשורש כל חטאת, הלא הוא עמלק, אשר זיהם אותם בכוח קרירותו.

ולפיכך, יסוד התשובה לזה, נלמד בפסוק ³⁸ "אִשׁ תִּמְיֵד תִּוְקַד עַל הַמִּזְבֵּחַ לֹא תִקְבְּהָ" - "אף במסעות" ³⁹,

כי כאשר יהיה האדם בבחינת "אש להבת שלהבת", היוקדת בעסק התורה בכל זמן ועת,

אזי, הוא יאמין באמונה שלימה ותמה, במלאכי האלוקים - תלמידי החכמים שבדור,

וממילא, הרי הוא מסלק מעל עצמו את עמלק, הדומה לזבוב -

כיוון שאז, אינו פותח לו פתח לבוא ולטמא אותו, ח"ו.

³⁷ תהילים, קכ"א - ח'.

³⁸ ויקרא, ו' - ו'.

³⁹ תלמוד ירושלמי, יומא, פ"ד ה"ו.

ל. בכדי שיזכה האדם להמליך את הקב"ה, הוא צריך לשעבד את עצמו אליו
יתברך,
וכמו כן, הוא צריך לדעת, שעיקר חיינו, הוא עניין:
"הבּוֹחֵר בַּתּוֹרָה וּבְמִשְׁה עֲבָדוֹ, וּבְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ, וּבְנִבְיָאֵי הָאֱמֻת וְהַצְּדָק".
והיינו:
שכאשר ישנה ידיעה ברורה של "הבּוֹחֵר בַּתּוֹרָה" - שהיא עיקרו של הבורא ית"ש,
וממילא, "וּבְמִשְׁה עֲבָדוֹ, וּבְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ, וּבְנִבְיָאֵי הָאֱמֻת וְהַצְּדָק",
אזי, אין קיום לביאתו של עמלק.
וכאשר מתחזקת אצל האדם בחינת המלכה זו,
אזי, חזקה עליו שלא יחטא -
ואף אם יחטא, ח"ו, חזקה עליו שיהרהר בתשובה ויתכפר לו.
וממילא, יובן לנו מאמר רבותינו ז"ל ("תיקוני זוהר", דף נז' ע"ב):
"פּוֹרִים אֶתְקַרְיָא עַל שְׁם יוֹם הַכְּפּוֹרִים",
כי כשם שביום הכיפורים שייך מחילה, כהדרך המבוארת בזה,
כך ביום הכיפורים, שייכת מחיית עמלק -
וממילא, המלכת הקב"ה בעולם -
וממילא, מחילת עוונות כביום הכיפורים.
יתן ה' יתברך, ונזכה לזה. אמן.

לזכרון עולם בהיכל ה'

- הגה"ק רבי רפאל משה אלבאז בן רבי שמואל זיע"א
- רבי אברהם איבגי בר רחמה זצ"ל
- רבי שלום איבגי בר רחמה זצ"ל
- רבי חנניה אדרי בר מימה זצ"ל
- רבי רחמים אדרי בר ביחה שמחה זצ"ל
- רפאל סיבוני בר גרסיה ז"ל
- משה חיון בר קוקה ז"ל
- דב לוסטרניק בר אביבה ז"ל
- שלמה בר אסתרלייה ז"ל
- משה מושי מקסים בין לילה תהילה ז"ל

~~~

- הצדקת מזל טוב אלבאז (לבית סודרי) בת רבקה ע"ה
- הצדקת ברוריה מויאל בת חוה ע"ה
- זוהרה פרץ (לבית כהן) בת רחל ע"ה
- מזל טוב סיגלר (לבית עובדיה) בת זוהרה ע"ה
- רחל עמוס (לבית מלכה) בת אסתרלייה ע"ה
- אליס חוה עישה לוי (לבית סיבוני) בת גרסיה ע"ה
- חנה בת ליליאן ע"ה
- קונפיטה בת דינה ע"ה
- חנה אילוז בת פרוחה ע"ה
- איילה בת נעמי ע"ה